

[Knud Østergaard.]

det oprindelige forslag kom til at gælde for industri, butikshandel og håndværk samt for landbrugserhvervet, gartnerierhvervet og skovbruget, der jo, hvad der blev påpeget dengang, har en meget lav omsætnings-hastighed i forhold til visse andre erhvervs-grene. Vi mener, at vi har vundet meget ved de ændringer, som foreslås på dette område. Det betyder meget for det konservative folkeparti.

For det tredje finder jeg, at de ændringer som drejer sig om kommunerne, er af gunstig art. Vi er under udvalgsbehandlingen blevet meget opmærksom på ikke mindst situationen i udviklingskommunerne og her ikke mindst situationen omkring skolebyggeriet, og derfor kan også vi af den grund tilslutte os forslaget som helhed.

For det fjerde sker der en forenkling, der gør den almindelige realkredits grænse sammenfaldende med lånegrænsen for førsteprioritetslån, og en sådan forenkling er altid velkommen. Den er det i særlig grad i et så stort lovområde som det, vi beskæftiger os med nu.

For det femte finder vi, at også afviklingen af dobbeltstillingerne i institutterne, idet afviklingsperioden nu maksimeres til 10 år i stedet for som oprindeligt foreslået 15, er noget, der gør forslaget bedre.

Endelig for det sjette vil vi pointere, at bestemmelsen om de ansattes samarbejdsudvalg og taleret over for bestyrelserne, hvor de kan fremføre deres synspunkter, indebærer en betydelig forbedring. Det samme gælder dette, at pensionsretten er fastslået i et lovforslag. Det er vel første gang, at vi vedtager et lovforslag, som betyder en demokratisering af de ansattes rettigheder på et så stort område som her.

Vi har altså vurderet det ud fra disse fordele, og derfor kan jeg sige, at mit parti går ind for det, hvorimod vi ikke kan stemme for det ændringsforslag, der foreligger fra VS' side.

**fb Thyregod:** Det er naturligvis med tilfredshed, vi konstaterer, at det er lykkedes her inden anden behandling at nå til enighed om dette forslag til en reform af realkreditlovgivningen. Når det lykkedes at opnå et sådant forlig, skyldes det efter min opfattelse, at der fra alle partiers side var vilje til

at mødes og finde hinanden i politiske løsninger af disse spørgsmål og — bør jeg måske også nævne — en dygtig udvalgsledelse, hvilket jeg tror man også fra oppositionens side er enig i.

Selv om lovforslaget er af begrænset omfang, er det ret vidtgående, for så vidt som det omfatter hele realkreditområdet. Kreditforeninger, hypotekforeninger og reallånefonde er alle omfattet af loven, og det er derfor klart, at der er væsentlige interesser knyttet til den, også af økonomisk karakter; idet kreditgivning i fast ejendom faktisk udgør ca. 12 milliarder kr. årlig. Det er klart, at dette beløbs størrelse gør det naturligt, at når man som led i den økonomiske politik må gribe ind over for andre områder, må man også gribe ind på dette område. Det er sket her ud fra det ønske, at kreditudviklingen og renten ikke skulle løbe løbsk. Hertil kommer, at realkreditkommissionen havde lagt grunden gennem sit arbejde vedrørende strukturproblemet, men at spørgsmålet om løbetider og lånegrænser faldt ind under et andet udvalgs kompetence, nemlig det såkaldte Kurt Hansen-udvalg, der havde afgivet betænkning om nedsættelse af løbetider og lånegrænser. Det er klart, at et kreditsystem vil virke som inflationskilde, såfremt en inflationsskabt værdistigning på fast ejendom kan belånes og belånes igen med høje lånegrænser og endda op til 60 år. Det er baggrunden for Kurt Hansen-udvalgets betænkning.

Den 9. december forelagde økonomiminister Nyboe Andersen en plan her i folketinget, omfattende 12 punkter, hvoraf en række allerede har været behandlet i dag, nemlig dem, der står i forbindelse med dels den sociale fond, dels boliglovgivningen. Et enkelt punkt, nemlig boligsparekontrakterne, har tidligere været behandlet. De punkter, som nu står tilbage, omhandler realkreditlovgivningen, og det er altså på disse punkter, partierne har kunnet enes. Baggrunden for dette 12 punkts program var betalingsbalanceproblemet, hvor også kreditspørgsmålet måtte gå ind i billedet sammen med finanspolitikken og nu også senere indkomstpolitikken.

For strukturen på realkreditområdet indfører man nu i modsætning til tidligere en tolagsordning. Grænsen mellem de to lag kommer til at gå ved 40 pct. bortset fra